

De forgó tekercs
tenger húzza
a néma Duna-magnószalagot

A sötéttel fent
— vaslakat? —
hogy az űrt végre bezárja
fa kínlódik, zörgő ága
nem talál csillag-
kulcslyukat

Laza falban
üres könyvben

lapozhatatlan
örök térben
Isten képzeletében szárnyasok
majd szavak nélkül
cselekménytelen szárnyalunk

Faggyal a tócsák
— ütköző tárcsák —
nem csattannak
A szél rugóin puhán ringnak
az évszakok
Reggelre már leszánkáznak
hegyekből az angyalok

OSZTOJKÁN BÉLA

Villámok feltámasztásával

Kiknek szemekre örök bánat-koszorút
dobott az éjszaka, kiknek fekete virágok
nyílnak tengermély birodalmak roppant
nagy mezején; nefelejts lelkeket
villogtatva pilláik pocsolya-mocsarában,
hol világok süllyedtek elérhetetlen
feketességbe — farsangok gyászát
eltáncoltató poklába földnek, égnek;
iszonyú csapdájában a csillagtalan
rétnek, — s kik ujjaik hegyével,
villany-iszonyattal érzik hűséges
agyukban anyjukat, kedvesüket, ágyaiknak
koporsó-selymét, az eléjük tett örök
kín-keserves kenyeret, — azokon, azokon
kell segitened hatalomnak, égnek-földnek
ura-parancsolója; léleknek rettentő
mindenese, — azokon kell segitened
rendíthetetlen tábornoka katonáknak,
közvitézeknek, — a vakokon, a vakokon
segíts kegyelemnek méltatlan hordozója,
mert Országod fényében te magad úszkálhatsz
ugyan, de Világtalan angyalok bégetnek
körülötted lépten nyomon.

Jól tudod: A viharoknak volt és van is folytatása.
Kóbor hegyipatakok duzzasztják a folyót.

Útra lelve ágaskodó loholással, tarajas
villámolással keresik a Tengert, hogy
toronymagas hullámaiktól belerendüljenek
a partok, és öblök opálos kínjaira
kerítsenek végső nyugodalmat; igazságos
győzelméül minden letaposott fűnek.

Mert árvák ők. Olyannyira árvák, miképpen
árva a lelkét vesztett ember is döngő városok
rafinált falai között, melyben hiába sír-sikolt
az ódon fájdalomokkal megpecsételt
kőbe szorult lélek, s hiába tárja égnek
dolgos két kezét a szolga, választ nem kap ő,
oldozásra nem jön onnan senki. —

Ezért hát tudnod kell: Nincs az rendjén
föld felett se ég alatt, hogy elparázslanak
a szájakból a szók, hogy rézgarassá
válik minden érces ének,
és dunyhát ölt a nyár, ha aratásra indul,
s felhők alatt búzakévék, komor
fegyver-gúlák, már-már összeomlanak.

Nincs az rendjén láthatod és látnod kell;
mennyi kasza úszik el a holdvilágnál, —
míves néma kalapácsa könyvespolcokon
hever, s ki jó teát iszik, nem gondja
néki, jól jegyezd föl ezt is; tengernyi hal
kap-é vizet, és marja-é a rozsdá
szerelemnek nyugós láncát ott az Óceán alatt.

Való: A kard hegyének az megy aki éhes.
Szemekbe is csak sértett asszony körme vág.
Tolvaj népnek üldözés a sorsa, csakhogy tolvajjá
meg az válik, kit tolvaj sorsa űz. — Hát
mivégre lobbannak föl álmukban a fáklyák,
s miért dőlt a porba büszke Jerikó,
ha kettéropant birodalmak üszkös
romjain újabb birodalmak tornyos
árnya nő; amott a Torkos Óceán ölén, öblös
Stadionban felidézni bitangul a Via-appiát.

És mivégre szülnek, mivégre szülnek
csöppnyi csemetét a fák, ha gyönge szájuk
nem kap túróslaskát, ha tejpatak
csak álmaikban buggyan, s benne mellszívós
anyák dohognak: duzzadt szájú gyermek-
hadra várva. — Hát az álom már csak így szó
reménnyel mintázott hazát, hogy
a Gangesz torka hullákért kiált,

jaj az egyiptomi Gangá, jaj a Duna-
völgyi Gangá és jaj a földkerekség
összes Gangesze, — ha ily hazát kínál.

Látnád csak a kongó kastélyok termes
csarnokát; mumifikált arcú komornyikok
halálos lépteit, hol nehéz ezüstökben,
vertarany tálakban, ó mozdíthatatlan,
félrefordított arcú Országló, frissen
töpörített, hűlt hulla-tetemeket
szolgálnak hőszín-abroszokra, s mellé
reszkető tükörtojást. — Na föl!

Tedd a dolgod végre! Állj a bégetők elé:
Tavaszi ígéretével, suhogó karddalokkal,
villámok feltámasztásával pörgess kereket:
Teljes fordulattal, izmok szakadásáig lendüljön
a mélység — mert nem látnak a vakok;
örök alvómaszkot kötöttek szemeikre a
feketekezesztyűs éjszakák, — hát kinek a címerét
viselik kézfejükön ezek, hogy halálraitéltek
rettenetét terítik, szemfödő lepelként
e pillangó világra?

KESZTHELYI REZSŐ

A tárgyak közötti

a hóhullás beszakítja
az erek falait és ellobban
a gyengeség levegője

hiszen a föld angyalai
elborítják a csontokat
s a nagy vérrögök hiába
hallják a repülés éjszakáit

ám a tudó öröm még ilyenkor
a szájba betör a tér

ezernyi szép sárkány-feje
s a halál is feljön a madarakig —

ezután nehéz lesz lebontani
a valóság csöndjét a holdfény
golyáiról és befedni a kő
minduntalan fogyó szívét

és ami lepkényi különbség:
napkeletről jön a napkelte
és árnyékokba tűnik szét